

на бѣлия снѣженъ фонъ се чернѣеше нѣщо—види се, спустнатитѣ орждия. Повече нищо се не видѣше. Подиръ се върнахъ при дружината, гдѣто сварихъ офицеритѣ около огъня, на който топляха въ чайника снѣгъ за чай.

— Какво би станало, ако една шепа рѣшителни Турци биха ни нападнали? въпросително забѣлѣжи Сокальски.

— Нима тѣ сж луди въ такова врѣме да ни нападнатъ? отговори Майоръ Чиляевъ.

Мнозина отъ опълченцитѣ, които бѣха налѣгали около огъня, бѣха затрупани съ снѣгъ. Часътъ бѣше миналъ 12, когато и ний налѣгахме, кой гдѣто намѣри. Азъ легнахъ около единъ огънь, като се увихъ въ шинела и мушамата, а за възглавница този пѣтъ ми послужи меккия снѣгъ. Разбира се, при такава обстановка и дума не можеше да бѣде за добръ и спокоенъ сънъ. Най много мръзняха краката.

— Неужели прѣзъ тѣзи отвѣсна и висока, около 7—8 аршина, скала сж минали войници, конѣ и планинската батарея и ще мине още полевата батарея? се питахме офицеритѣ, утринъта на 27 Декемврий, когато доде редъ и за насъ да се спущаме

При това, азъ си помислихъ, че, ако ми бѣха задали задача да прѣкарамъ прѣзъ този пѣтъ войска и ако бѣхъ я рѣшилъ въ смисълъ, че може да се прѣмине прѣзъ тѣзи скала съ тритѣ рода орѣжие, то навѣрно экзаменаторитѣ ми щѣха да ме осмѣятъ.

На разсъмнувание се зачуха долу, по направление къмъ с. Химитлий, пушечни гърмежи, които все повече и повече се учестяваха. Дружинитѣ бѣха готови да трѣгнатъ, но тамъ на скалата се спущаха още конѣ отъ планинската батарея и ящицитѣ съ гранатитѣ. Най послѣ, дойде редъ и за опълчението. Първа започна да се спуща 3-я дружина. Спусканieto вървеше бавно, понеже ставаше по единъ по двама челоувѣка. То ставаше твърдѣ просто: вземаше си опълченецъ пушката въ рѣка, сѣдаше на самия край на спуска и се пѣрзеляше на долу; тѣй сжщо и конѣтѣ се привождаха до спуска, оттамъ насила ги тласкаха,